

ВЪЖЕ ОТЪ ПЪСЪКЪ

(Приказка)

Въ едно царство живѣли сговорно баща и синъ. Бащата билъ много мждъръ, а синътъ — много работливъ. Живѣли си щастливо, ала една мжка започнала да се провира въ кжщурката имъ, като неканена гостенка. Имало заповѣдь отъ царя да се убиватъ всички стари хора, които не могатъ да въртятъ мечъ въ биткитѣ или да оратъ земята. Силитѣ започнали да напускатъ мждрия старецъ, ала синътъ не искалъ и да чуе за царската заповѣдь, затова решилъ да я престъпи, па ако ще и съ главата си да заплати синовната си обичъ. Той скрилъ баща си въ една планинска колиба.

Столицата на това царство била край морето. На самия морски брѣгъ се издигалъ царскиятъ палатъ, който свѣтѣлъ отъ злато и скъпоценни камъни. Край палата, като огроменъ лебедъ, се кжпѣла въ морето царската лодка. Много харесвалъ царътъ морската си птица и затова я привързвалъ о самата порта на палата. Една ноцъ, обаче, се появила въ морето страшна буря, вжжетата що привързвали лодката о желѣзната халка се скжсали и вълнитѣ разбили на хиляди парчета прекрасната лодка. Когато се научилъ за сполетѣлата го беда, царътъ се разгнѣвилъ страшно и викналъ на боляритѣ:

— Давамъ ви шесть дни срокъ: за три дни ще ми построите нова лодка, за следващитѣ три — ще ми изплетете въже отъ пѣсѣкъ, за да връзвамъ лодката си. Не изпълните ли заповѣдята ми, на седмия день цѣлиятъ народъ ще види какъ боляри ставатъ на свинари.

Подкосили се краката на боляритѣ. Знаели тѣ, че царътъ не се шегува. Свикали най-отборъ майстори и на вториятъ день, още въ зори, новата лодка се кжпела въ морето. Това добре — ами въже? Отишли боляритѣ на морския брѣгъ. Седнали. Всѣки струпалъ купчина пѣсѣкъ предъ себе си и заплели. А пѣсѣкътъ се сипе. Плете ли се въже отъ пѣсѣкъ? Оборили глави боляритѣ и се замислили. Какво да правятъ? Три дни и три нощи мислили и нищо не могли да измислятъ и паднали предъ краката на царя: